

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Aleja slobody 50, Dolný Kubín, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/287/2018 z 26. novembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/298/2021 z 27. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu, právnu pomoc v konaní pred súdmi, rovnosť v konaní, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, vlastníť majetok, na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov v civilnom spore, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Žalobkyňa sa žalobou z marca 2016 domáhala proti (i) bytovému družstvu určenia, že je výlučnou vlastníčkou členského podielu s právom nájmu bytu a uzatvorenia nájmovej zmluvy, a (ii) sťažovateľovi uloženia povinnosti tento byt vypratať. Bytové družstvo a sťažovateľ namietali vecnú legitimáciu žalobkyne, premlčanie nároku a neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Okresný súd prvým výrokom rozsudku určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou členského podielu s právom nájmu bytu, druhým výrokom uložil sťažovateľovi byt vypratať a tretím výrokom nevyhovел návrhu na nahradení prejavu vôle uzatvoriť nájomnú zmluvu. Okresný súd konštatoval,

že žalobkyňa má na žalobe naliehavý právny záujem, pretože jej postavenie je neisté a právo medzi stranami sporné. Hoci žalovaní zhodne tvrdili, že smrťou jej predchodcu na ňu prešlo právo nájmu a zdedila členský podiel priamo zo zákona, popierali toto právo, keď tvrdili, že nemá vecnú legitimáciu a jej nárok je premlčaný. K aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne uviedol, že rozhodnutím o dedičstve po predchodcovi jej bolo potvrdené nadobudnutie členského podielu v bytovom družstve. Preto na žalobkyňu podľa § 706 ods. 3 Občianskeho zákonníka prešlo členstvo v bytovom družstve a nájom bytu. Okresný súd konštatoval, že nárok žalobkyne pre neoprávnené nakladanie s bytom premlčaný nie je. K tomu uviedol, že až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov z marca 2013, na základe ktorých sa stal sťažovateľ vlastníkom bytu, sa obnovil predchádzajúci stav a žalobkyňa začala plynúť trojročná premlčacia lehota. Vo vzťahu k druhému výroku okresný súd uviedol, že, vychádzajúc z rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov, sťažovateľ užíva byt bez právneho dôvodu, nie je vlastníkom a ani na neho neprešlo právo nájmu. Žalobkyňa je od smrti svojho predchodcu nájomníčkou bytu, a preto je oprávnená domáhať sa vypratania bytu od sťažovateľa.

3. Sťažovateľ podal proti prvému a druhému výroku rozsudku okresného súdu odvolanie. Podľa sťažovateľa je nárok žalobkyne na určenie členstva v družstve s právom nájmu vo všeobecnej trojročnej dobe premlčaný, pretože sa ho domáha ako nástupca, nie ako vlastník. Žalobkyňa mohla tento nárok prvýkrát uplatniť už deň nasledujúci po smrti jej predchodcu v roku 1994. Rozhodnutie o neplatnosti právnych úkonov je len deklaratórnym rozhodnutím, ktoré nemá za následok spočívanie či pretrhnutie plynutia premlčacej doby. Pre premlčanie nároku žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem. Sťažovateľ sa pri druhom výroku okresného súdu nestotožnil s tým, že žalobkyňa má aktívnu vecnú legitimáciu. Podľa neho sa vypratania mohlo domáhať len družstvo ako vlastník bytu s povinnosťou ho riadne odovzdať do užívania. Na sťažovateľku s prechodom členstva v družstve prešlo len právo na uzavretie nájomnej zmluvy, v spojitosti s ktorým, ak by jej právo nebolo premlčané, sa mohla proti družstvu domáhať riadneho odovzdania bytu.

4. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom prvým výrokom potvrdil druhý výrok okresného súdu (o povinnosti sťažovateľa vypratať byt) a druhým výrokom odmietol odvolanie sťažovateľa proti prvému výroku okresného súdu (o vlastníctve žalobkyne členského podielu s právom nájmu). Sťažovateľ v odvolaní proti prvému výroku okresného súdu netvrdil, že by sa jeho právne postavenie týmto rozhodnutím zmenilo. Z odôvodnenia okresného súdu je zrejmé, že prvý výrok riešil otázku prechodu nájmu bytu smrťou predchodcu žalobkyne, čo družstvo popieralo, a preto sa musela žalobkyňa proti družstvu domáhať určenia vlastníctva členského podielu s právom nájmu. Sťažovateľ v konaní neuviedol právny dôvod užívania bytu, čo vylučuje vplyv prvého výroku na jeho právne postavenie. Sťažovateľ týmto výrokom nebol procesne dotknutý na svojich právach, nebol v tejto časti ani stranou sporu. Preto nebol oprávnený podať odvolanie proti prvému výroku okresného súdu. K tomu dodal, že na základe jednej žaloby možno prejednať a rozhodnúť viaceré návrhy. Námietku nedostatku vecnej legitimácie žalobkyne domáhať sa proti sťažovateľovi vypratania bytu vyhodnotil ako nedôvodnú. Stotožnil sa s okresným súdom, že žalobkyňa je oprávnená domáhať sa vypratania bytu od sťažovateľa, pretože ten jej ako nájomníčke bráni užívať byt bez právneho dôvodu. To zodpovedá § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého má osoba oprávnená mať vec u seba právo na ochranu

proti tomu, kto do jej práva neoprávnene zasahuje. Na tomto oprávnení žalobkyne nič nemení ani námietka sťažovateľa, že žalobkyňa sa mala od bytového družstva domáhať užívania bytu.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Podľa sťažovateľa rozhodnutiami okresného a krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že (i) súdy nesprávne určili začiatok plynutia premlčacej doby, (ii) krajský súd sa nijako nevysporiadal s odvolacou námietkou nesprávneho posúdenia premlčania žalovaného nároku, (iii) krajský súd nesprávne odmietol odvolanie proti prvému výroku okresného súdu a (iv) z druhého výroku krajského súdu nie je zrejmé, odvolanie ktorého zo žalovaných odmieta. Sťažovateľ dovolanie odôvodnil aj nesprávnym právnym posúdením krajského súdu. Pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) nesúhlasil s tým, že okresný súd vyvodil aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne pri oboch výrokoch z § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka napriek neexistencii vzťahu, ktorý by ju oprávňoval uplatňovať nároky proti sťažovateľovi. Pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právna otázka v dovolacej praxi neriešená) nesúhlasil s tým, že premlčacia doba začala plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov, keď určenia členstva v družstve a uzavretia nájomnej zmluvy sa mohla žalobkyňa domáhať už po smrti svojho predchodcu. Podľa sťažovateľa mal krajský súd dospieť k takému právnemu posúdeniu, že osoba oprávnená mať vec u seba sa môže ochrany proti neoprávneným zásahom domáhať vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Pre nesprávne právne závery o aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne a nepremlčaní nároku súdy nesprávne rozhodli o naliehavom právnom záujme. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu o všeobecných definíciách vecnej legitimácie, naliehavého právneho záujmu a premlčania.

6. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. K nesprávne určenému začiatku plynutia premlčacej lehoty uviedol, že odlišný právny názor sťažovateľa nie je vadou zmätočnosti. K nedostatku odôvodnenia k odvolacej námietke o premlčaní uviedol, že pre zákonne zdôvodnené odmietnutie odvolania proti prvému výroku okresného súdu sa krajský súd nezaoberal otázkou premlčania práva žalobkyne podať určovaciu žalobu. K námietke o nezákonnom odmietnutí odvolania proti prvému výroku uviedol, že odvolanie mohlo podať bytové družstvo, pretože v jeho neprospech bol tento výrok. K tomu dodal, že žalobkyňa sa určenia členstva v družstve mohla proti družstvu domáhať v samostatnom spore, ktorého žalovaným subjektom by sťažovateľ nebol. K opomenutiu krajského súdu uviesť vo výroku, odvolanie ktorého žalovaného odmieta, uviedol, že táto vada nespôsobuje nezákonnosť výroku. Preto najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľ neopodstatnene namieta porušenia práva na spravodlivý proces.

7. Najvyšší súd dovolanie v časti namietaného odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Hoci pri tomto dovolacom dôvode sťažovateľ uviedol, že nesprávnosť právneho posúdenia namieta vo vzťahu k oboj výrokom okresného súdu, najvyšší súd vyvodil, že namieta nesprávnosť záverov o vecnej legitimácii žalobkyne len vo vzťahu k druhému výroku o vypratání. K tomu uviedol, že súdy namietané závery riadne odôvodnili a bolo v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov žalobe vyhovieť. K tomu dodal, že rozhodnutia, na ktoré poukázal sťažovateľ, sú bez konkrétnej väzby na vec sťažovateľa. K dovolaciemu dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky v dovolacej praxi nevyriešenej, poukázal na subjektívnu záväznosť

výroku právoplatného rozsudku a s tým súvisiaci prejudiciálny účinok rozhodnutia, podľa ktorého musí súd v novom konaní rešpektovať prejudikovaný hmotnoprávny vzťah. Najvyšší súd konštatoval, že pre prejudiciálny účinok prvého výroku okresného súdu sťažovateľ nemá subjektívnu legitimáciu na podanie dovolania. Totožný záver o nedostatku subjektívnej legitimácie sťažovateľa na podanie dovolania platí aj pre dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) CSP vo vzťahu k prvému výroku. Preto najvyšší súd dovolanie, prípustnosť ktorého sťažovateľ dôvodil § 421 ods. 1 písm. b) CSP, odmietol ako podané neoprávnenou osobou podľa § 447 písm. b) CSP.

III.

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ opakovane namieta závery, že nebol oprávnený podať odvolanie proti prvému výroku okresného súdu a že žalobkyňa je vecne legitimovaná domáhať sa vypratania bytu, aj keď nie je vlastníčkou. Nestotožňuje sa s tým, že premlčacia doba začala žalobkyni plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov. Podľa sťažovateľa právo podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého súdy odvodili legitimáciu žalobkyne, je majetkové, premlčuje sa v trojročnej lehote, ktorá začala žalobkyni plynúť deň po smrti jej predchodcu. Preto žalobkyňa pre premlčanie nároku nemala naliehavý právny záujem.

9. Sťažovateľ nesúhlasí s najvyšším súdom, že krajský súd náležite odôvodnil odmietnutie odvolania proti prvému výroku okresného súdu, a preto sa nezaoberal námietkou premlčania práva žalobkyne podať určovaciu žalobu. Nesúhlasí ani s tým, že opomenutie krajského súdu uviesť vo výroku, odvolanie ktorého žalovaného odmieta, nie je procesným pochybením dostatočnej intenzity. Opakovane namieta závery všeobecných súdov, že žalobkyňa je vecne legitimovaná podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10. Podľa sťažovateľa súdy neprípustne vyložili procesné predpisy o prípustnosti opravných prostriedkov a hmotné predpisy o premlčaní nároku žalobkyne. Odmietnutím odvolania proti prvému výroku a dovolania, keď súdy nepovažovali sťažovateľa za oprávnenú osobu, mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Podľa sťažovateľa súdy v rozpore s obsahom žaloby rozdelili konanie a vo vzťahu k takto rozdeleným konaniam skúmali prípustnosť opravných prostriedkov.

IV.

11. Všetky sťažnostné námietky proti rozsudku krajského súdu sú totožné s dovolacími námietkami, ktoré najvyšší súd podrobil vecnému prieskumu prípustnosti dovolania pre vadu zmätočnosti a nesprávne právne posúdenie. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa preto vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti rozsudku krajského súdu pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

12. K odmietnutiu dovolania treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie

prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Treba súhlasiť s najvyšším súdom, že súdy riadne odôvodnili závery o vecnej legitímácii žalobkyne. Krajský súd zrozumiteľne odôvodnil, prečo sa môže žalobkyňa domáhať vypratania bytu proti sťažovateľovi. Súdy vychádzali z prvého určovacieho výroku, že žalobkyňa má k bytu nájom. Naproti tomu sťažovateľ nepreukázal právny dôvod užívania bytu. Bez významu je námietka sťažovateľa, že v čase rozhodovania neexistoval žiadny vzťah, ktorý by žalobkyňu oprávňoval domáhať sa vypratania bytu. Vzťah, ktorý žalobkyňu oprávňoval domáhať sa vypratania bytu proti každému, kto ho neoprávnene užíva, vznikol smrťou jej predchodcu. Preto žalobkyňa nemusela preukazovať uzavretie nájomnej zmluvy, čo potvrdilo aj bytové družstvo, keď uviedlo, že smrťou predchodcu vstúpila do práv a povinností z nájomnej zmluvy. Hoc sťažovateľ dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia vecnej legitímácie žalobkyne vymedzil odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe, túto rozhodovaciu prax neoznačil. Poukázal len na rozhodnutia o všeobecných definíciách vecnej legitímácie. Možno doplniť, že krajský súd neriešil vecnú legitímáciu žalobkyne napriek neexistencii nájomného vzťahu medzi žalobkyňou a družstvom, pretože sťažovateľ v odvolaní namietal len to, že žalobkyňa sa mala proti družstvu domáhať odovzdania bytu, nie vypratania proti sťažovateľovi.

14. Treba súhlasiť s najvyšším súdom, že keď krajský súd dospel k záveru, že proti prvému výroku okresného súdu nie je sťažovateľ oprávnený podať odvolanie, tak sa správne nezaoberal premlčaním nároku žalobkyne domáhať sa určenia vlastníctva členského podielu. Okresný súd riešil námietku premlčania len pri určujúcom výroku, ktorý upravil vzťahy medzi žalobkyňou a bytovým družstvom. Sťažovateľ v odvolaní netvrdil, akú ujmu na svojich právach utrpel týmto výrokom, a zotrval na tom, že trojročná premlčacia doba začala plynúť deň nasledujúci po smrti predchodcu žalobkyne. Odmietnutie odvolania proti prvému výroku okresného súdu bolo v súlade s koncepciou subjektívnej prípustnosti opravného prostriedku a odvolacou argumentáciou sťažovateľa. Preto nemožno súhlasiť so sťažovateľom, že krajský súd sa nevysporiadal s v odvolaní namietaným premlčaním. Odvolacia, dovolacia aj sťažnostná argumentácia sťažovateľa smeruje k nesúhlasu so začiatkom plynutia premlčacej doby. K tomu treba doplniť, že správnosť záveru okresného súdu, že premlčacia doba žalobkyne na určenie, že je vlastníčkou členského podielu bytového družstva, začala plynúť právoplatnosťou rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov, mohol krajský súd preskúmať na základe odvolania bytového družstva či vecnejšej odvolacej argumentácie sťažovateľa. K tomu možno doplniť, že krajský súd vôbec neriešil premlčanie uplatnených nárokov, čo vylučuje prípustnosť sťažovateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu o dĺžke premlčacej doby podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navyše, sťažovateľova formulácia dovolacej otázky len o dĺžke premlčacej doby bola príliš všeobecná. Riešenie začatia plynutia premlčacej doby si vyžaduje zohľadniť aj skutkové okolnosti, k čomu okresný súd pristúpil a zrozumiteľne odôvodnil záver, prečo začala plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov.

15. K sťažovateľom vymedzenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP možno doplniť, že vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa a bytového družstva sa okresný súd vysporiadal len s premlčaním nároku domáhať sa určenia vlastníctva členského podielu, nie s premlčaním oprávneného držiteľa domáhať sa ochrany proti neoprávneným zásahom podľa § 126 ods. 2

Občianskeho zákonníka. Okresný a krajský súd dospeli k záveru, že právo podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčuje v trojročnej lehote. Záverom, že nárok na určenie vlastníctva členského podielu sa premlčuje v trojročnej lehote, nepriamo vzťahli túto premlčaciu lehotu aj na oprávnenie žalobkyne domáhať sa vypratania bytu od neoprávneného užívateľa. Súdny vôbec neriešili charakter uplatneného práva a v nadväznosti na to lehotu, v ktorej sa premlčuje. Sťažovateľ z oboch v dovolaní namietaných nesprávnych právnych záverov dospieva k tomu, že pri ním dožadovanom právnom posúdení o premlčaní nároku a nedostatku vecnej legitímácie žalobkyne nemala žalobkyňa naliehavý právny záujem na žalobe. K tomu treba doplniť, že naliehavý právny záujem musela žalobkyňa preukázať len vo vzťahu k prvému určovacímu výroku. Druhý výrok o povinnosti vypratať byt je výrokom na splnenie, pri ktorom sa naliehavý právny záujem neskúma. Preto sa súdy argumentáciou sťažovateľa o naliehavom právnom záujme nezaoberali.

16. Z odôvodnenia najvyššieho súdu nie je zrejмый zrozumiteľný konkrétny záver, ktorý vyvodil z právnej úpravy subjektívnej záväznosti rozsudku a prejudiciality. Túto časť treba chápať tak, že ak prvým výrokom okresný súd právoplatne rozhodol, že nárok žalobkyne na určenie, že je vlastníčkou členského podielu s právom nájmu bytu, nie je premlčaný, tak ani s tým súvisiaci nárok žalobkyne na vypratanie bytu nie je premlčaný. Preto nemohol najvyšší súd posudzovať premlčanie nároku žalobkyne na vypratanie bytu, ktoré je naviazané na súdom právoplatne určený vzájomný vzťah medzi žalobkyňou a bytovým družstvom. Preto treba odôvodnenie odmietnutia dovolania podaného ako neoprávnenou osobou chápať tak, že sťažovateľ namietal nesprávnosť záverov o vecnej legitímácii žalobkyne napriek neexistujúcemu nájomnému vzťahu a premlčaní nároku, ktoré vyústili do prvého určovacieho výroku upravujúceho vzťah len medzi žalobkyňou a bytovým družstvom, nie sťažovateľom. Najvyšší súd formálne odmietol dovolanie sťažovateľa aj ako podané neoprávnenou osobou, ale až po tom, ako vecne preskúmal všetky dovolacie námietky z hľadiska prípustnosti dovolania. Iná by bola situácia, keby ho odmietol a námietky nepreskúmal vôbec.

17. Treba súhlasiť s najvyšším súdom, že procesné pochybenie krajského súdu opomenúť uviesť vo výroku, odvolanie ktorého žalovaného odmieta, nemá dostatočnú intenzitu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejмый, že odmietol odvolanie sťažovateľa. Žiaden iný subjekt konania odvolanie nepodal. K v dovolaní namietanému nesprávne právne posúdeniu treba doplniť, že ani jeden zo sťažovateľom naformulovaných právnych záverov sa priamo nedotýkal záverov, na ktorých súdy založili rozhodnutie žalobkyne proti sťažovateľovi. Sťažovateľ si najmä odvolacou argumentáciou vylúčil prieskum právnych záverov najvyšším súdom.

18. Nekonzistentnosť odôvodnenia najvyššieho súdu bola spôsobená aj dovolaním sťažovateľa. V dovolaní namietal procesné pochybenia bezobsažnými a nekonkrétnymi teoretickými poučkami, všeobecnými, no s vecou nesúvisiacimi právnymi vetami. Napriek tomu najvyšší súd pri vymedzení dovolacích dôvodov a posudzovaní ich prípustnosti nepostupoval formalisticky. Snažil sa pochopiť obsah dovolacích námietok a podradiť ich pod dovolacie dôvody. Na každú dovolaciu námietku dal sťažovateľovi hoc na prvý pohľad nie vždy zrozumiteľnú odpoveď. Závery o neporušení práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a nevymedzení namietaného nesprávneho právneho posúdenia prípustnými dovolacími dôvodmi sú založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade právnej úpravy dovolania v civilnom procese. Preto namietaným uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa. Preto je ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho

súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu